ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΡΟΝΟΙᾼ

ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ΄. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 185

Ο ΝΕΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἤρχισε νέον ἔτος. Τὰ τελευταῖα ἔτη μᾶς συνείθισαν, καθ᾽ ἑκάστου νέου ἔτους ἐπιτολήν, μίαν εὐχὴν νὰ ἐκφράζωμεν πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν εὐχὴν νὰ καταπαύσουν οἱ ἀλλεπάλληλοι πόλεμοι, ν᾽ ἀνατείλῃ ἡ εἰρήνη ἡ περιπόθητος, διὰ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν καθολικὴν ἀφόρητον δυστυχίαν, εἰς τοὺς κοπετούς, τοὺς θρήνους καὶ τοὺς στεναγμοὺς ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. Ἐβυθίζομεν τὴν γραφίδα μας εἰς δοχεῖον αἵματος, καὶ μὲ κατέρυθρα γράμματα παρετάσσομεν λέξεις βαθυτάτου πόνου καὶ ἀνεκφράστου ὀδύνης, καὶ ἀνεκράζομεν: «Κύριε, ἕως πότε:!»

Ἐν τῷ τελευταίῳ πολέμῳ τὸ κακὸν ἐκορυφώθη εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Συνεπλάκησαν πάντα σχεδὸν τὰ ἔθνη τῆς οἰκουμένης πρὸς ἄλληλα· ὁ κόσμος ὅλος μὲ ὅλας τὰς ξηράς του, τὰς θαλάσσας του καὶ τοὺς οὐρανούς του μετεβλήθη εἰς ὑδρόγειον καὶ ἐναέριον ἀπέραντον στρατόπεδον· ὅλοι τῆς γῆς οἱ κάτοικοι στρατιωτικὴν περιεβλήθησαν στολήν· τὰ εἰρηνικὰ ἐργοστάσια μετεβλήθησαν εἰς κολάσεις πυρὸς καὶ σιδήρου διὰ νὰ ἐξαποστείλουν τὸν θάνατον εἰς τοῦ κόσμου τὰ τέσσαρα πέρατα, μικρὸν δ᾽ ὅσον καὶ ἐνομίσθη ὅτι ἡ συντέλειά του ἐπίκειται. Οὐδέποτε ἡ ἀνθρωπότης προσέφερε πρὸς τὸν δαίμονα τοῦ πολέμου τοσαύτας ζωάς, οὐδέποτε ἔφαγε τὸν ἄρτον της μὲ τόσην πικρίαν, οὐδέποτε κατεσπαράχθη τὴν ψυχὴν μὲ τόσην ὀδύνην.

Καὶ εἴπομεν: Ἐὰν τοῦτο δὲν ἦνε τοῦ κόσμου συντέλεια, το μέγεθος τῆς τρομερᾶς ταύτης δοκιμασίας τῆς ἀνθρωπότητος θὰ συνεπαγάγῃ κἄτι τι ἀνάλογον εἰς κάθαρσιν, εἰς ἀποκατάστασιν. Ἐπὶ τῶν τάφων τῶν ἑκατομμυρίων τῶν νεκρῶν θ' ἀναδοθῇ βλάστησις νέας ζωῆς, ἄντικρυς διαφόρου τῆς προηγουμένης, καὶ ἀπὸ τὰ ὀστᾶ τῶν τεθανατωμένων θ' ἀναπηδήσῃ πνεῦμα καινὸν μὲ ἄλλην πνοήν, μὲ ἄλλας ἐννοίας καὶ ἄλλας κατευθύνσεις, ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους πρὸς ὅ,τι ἐγνωρίζομεν μέχρι τοῦδε.

Πράγματι δέ, τοῦτο καὶ ἔγεινε καὶ γίνεται. Δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς νὰ κάμωμεν λεπτομερῆ τὸν ἀπολογισμὸν τῆς τεραστίας ταύτης ἀναστατώσεως, διότι δὲν ἠκούσθη ἀκόμη ὁριστικὸν τὸ κήρυγμα τῆς εἰρήνης, διότι ἡ τρικυμία τοῦ ὠκεανοῦ δὲν κατεσιγάσθη τελείως καὶ δὲν ἐπῆλθεν ἀκόμη ἡ πλήρης γαλήνη. Ἀλλ' ἡ κομίζουσα τὴν ἐλαίαν τῆς καταπαύσεως τοῦ κατακλυσμοῦ περιστερὰ ἤδη ἀπὸ τοῦδε μᾶς μηνύει ὁποῖον θὰ ἦνε τὸ νέον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ ζωογονήσῃ τὰς μελλούσας τῆς ἀνθρωπότητος γενεάς, ἀφετηρίαν ἔχον τὸν νέον σταθμὸν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ νέος οὗτος σταθμὸς εἶνε τὸ νέον ἀρχόμενον ἔτος. Ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου μέχρι τοῦ νῦν, δύο ἐγνωρίζομεν κυριωτάτας περιόδους τῆς ἱστορίας, τὴν πρὸ Χριστοῦ καὶ τὴν μετὰ Χριστόν· ἡ πρώτη ἐτελείωσεν εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ δευτέρα ἤρχισεν ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς Θεοφάνειαν. Ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τὸ τέρμα τοῦ προχριστιανικοῦ παρελθόντος καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ χριστιανικοῦ παρόντος, καὶ κεῖται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς γωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας συνεθλάσθη ἡ γραμμὴ τῆς προχριστιανικῆς κατευθύνσεως καὶ ἔλαβεν ἀποτόμως ἄλλην τροπήν. Εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τῆς γωνίας ὑψώθη μέγας μεγαλωστὶ ὁ Θεάνθρωπος μὲ τεταμένον τὸν βραχίονα καὶ τὸν λιχανὸν πρὸς ὑπόδειξιν τῆς νέας ταύτης κατευθύνσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ ἀποτελεῖ οὕτω τὸν μοναδικὸν σταθμὸν τῆς Ἱστορίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ὤφειλε νὰ φθάσῃ τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπρεπεν, ὡς ἀπὸ νέου ὁρμητηρίου καὶ νέας ἀφετηρίας, ν' ἀντλήσῃ δύναμιν καὶ ὁρμὴν τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς τοῦ μεταχριστιανικοῦ κόσμου.

Μετὰ τὸν μοναδικὸν ἐκεῖνον σταθμὸν ἡ χριστιανικὴ ἱστορία ἀπὸ τοῦ νέου τούτου ἔτους συνθλᾶται εἰς δύο, καὶ ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς τεθλασμένης γραμμῆς ὑψοῦται γιγάντειος ὁ σταθμὸς τοῦ ἀρχομένου ἔτους. Ἡ πρώτη ἐν τῷ Χριστιανισμῷ περίοδος ἔληξεν εἰς τὸν μόλις περατωθέντα παγκόσμιον πόλεμον, καὶ ἡ νέα ἄρχεται ἀπὸ σήμερον. Ὁ πόλεμος ἐσήμανε τὴν χρεωκοπίαν καὶ τὴν καταστροφὴν μεγάλου τινὸς κακοῦ, καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἐπερχομένη εἰρήνη προοιωνίζεται τὴν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς καταστροφῆς ἀνέγερσιν τῆς οἰκοδομῆς μεγάλου τινὸς ἀγαθοῦ. Ὃν τρόπον τὸν προχριστιανικὸν κόσμον ἐπανέφερεν εἰς τὴν εὐθεῖαν καὶ βασιλικὴν ὁδὸν ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιφάνεια τοῦ Θεοῦ, τοιουτοτρόπως ὁ μὲν λήξας πόλεμος ὑπέδειξεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ποῖον ἦτο τὸ μοιραῖον κατάντημα τῆς διαστρεβλώσεως, παραφθορᾶς καὶ παραγνωρίσεως τῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ δ' ἐπαύριον τοῦ πολέμου, διὰ τῶν δύο στιβαρῶν παλαμῶν της συλλαμβάνουσα ἐκ τῶν ὄπισθεν τὴν κεφαλὴν τῆς ἀνθρωπότητος, στρέφει ἀποτόμως τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ θεῖον τοῦ Θεανθρώπου πρόσωπον, τὸ ὑψούμενον ἐπὶ τοῦ μεταιχμίου τῶν δύο περιόδων τῆς Ἱστορίας, διὰ νὰ ἴδῃ πρὸς ποίαν μὲν κατεύθυνσιν τείνεται ὁ βραχίων Ἐκείνου καὶ ὁ δάκτυλος, πόσον δ' ἀπεμακρύνθη αὕτη τῆς ὑποδεικνυομένης ὁδοῦ, ἐν τῇ κατακολουθήσει τῆς ὁποίας καὶ μόνης ἔγκειται ἡ εὐδαιμονία της.

Ὅσοι ἐπεζήσαμεν τῆς διὰ τοῦ τελευταίου παγκοσμίου πολέμου ἐξαπολυθείσης εἰς τὴν ἀνθρωπότητα φθορᾶς, ἐνοήσαμεν πάντως τί καταλύεται δι' αὐτοῦ καὶ τί πρέπει ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτοῦ ν' ἀνοικοδομηθῇ. Εἴδομεν εἰς ποίαν καταστροφὴν κατ' ἀδήριτον ἀνάγκην δύναται ν' ἀγάγῃ ἡ ἀντιχριστιανικὴ ἀτασθαλία τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως κατενοήσαμεν, ὅτι πᾶς κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ πόλεμος εἶνε λάκτισμα πρὸς κέντρα. Ἡ παραγνώρισις τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν εἶνε θάνατος, πᾶς δ' ἀντίθεος καὶ ἀντίχριστος πόλεμος, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς καταπληγώνει καὶ φθείρει τὸν πολεμοῦντα, συντελεῖ, ἀπ' ἐναντίας, εἰς τὴν μεγαλυτέραν ἀνάδειξιν τῆς ἀκαταλύτου ἰσχύος τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ εἰς τὴν ἐπίτασιν τοῦ φωτός της. Εἴδομεν πῶς καὶ ποῦ τὰ ἔθνη τὰ πολεμοῦντα ἐβάσιζον τοὺς ἀγῶνάς των κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολέμου, ἠκούσαμεν δὲ καὶ ἀκούομεν ποῖαι ἀρχαὶ κηρύσσονται πανταχόθεν ὡς μόναι δυνάμεναι νὰ πρυτανεύσουν καὶ νὰ χρησιμεύσουν ὡς ἀποκλει-

στικὸς γνώμων τῆς ζωῆς τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν ἀτόμων. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ μὲν παράβασις καὶ παραγνώρισις τῶν ἀρχῶν τούτων τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀγάπης εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος ὑπὸ τῆς θείας δίκης καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ἐν δὲ τῇ συνειδήσει τῶν λαῶν εἶνε πλέον τόσον βαθέως ἐρριζωμέναι αἱ ἀρχαὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ἐκστομίσῃ ἀντιχρίστους ἀρχὰς ὡς κανόνα τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἀκατάλυτος ἀπολύτως, ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε μὲ τόσην ἐνάργειαν καὶ δύναμιν ἀπεδείχθη τὸ ἀψευδὲς τῆς ῥήσεως τοῦ Σωτῆρος, καθ' ἣν καὶ αὐταὶ τοῦ ᾅδου αἱ πύλαι δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ κατισχύσωσι τῆς Ἐκκλησίας (Ματθ. ιϛ', 18), ἥτις εἶνε ἡ ταμιοῦχος καὶ αὐθεντικὴ φορεύς, κῆρυξ καὶ διδάσκαλος τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν.

Πρόσχωμεν, ἀγαπητοί, εἰς τοῦ πολέμου τὰ διδάγματα ταῦτα. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερον ἀκόμη δὲν ἀπέκτησαν ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπουν, ὦτα διὰ ν' ἀκούουν, καὶ αἴσθησιν διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν καλῶς τὴν φωνὴν καὶ τὸ δίδαγμα τῆς πραγματικότητος. Ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἐνιαυτοῦ τούτου, τῆς ἀφετηρίας νέας ἱστορίας καὶ νέας ζωῆς, κάμψωμεν εἷς ἕκαστος καὶ πάντες ὁμοῦ, ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνη καὶ ὡς λαός, πρὸς τὴν νέαν κατεύθυνσιν. Ὁμιλήσωμεν εἰλικρινῶς καὶ τιμίως πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ ἑτοιμασθῶμεν εἰς ἀνακαίνισιν. Ἐὰν δὲ κατὰ τὰ τελευταῖα δεινὰ ἔτη μίαν εὐχὴν τοῦ βαθυτάτου τῶν πόνων διετυποῦμεν, πῶς τάχιστα δῆλα δὴ νὰ ἐπέλθῃ γαλήνη ἀπὸ τόσον βαθυτάρακτον τρικυμίαν, σήμερον, ἐπὶ τοῦ μεταιχμίου ἱστάμενοι νέας ζωῆς καὶ ἱστορίας, ἡ εὐχή μας ἂς ἦνε εὐχὴ ἑνὸς ἰσχυροτάτου πόθου, ὅπως δῆλον ὅτι τὸ μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ ἀπαραδειγματίστου τούτου σάλου, τοῦ ὁποίου ἐγείναμεν θλιβεροὶ μάρτυρες, ἀρξάμενον νέον ἔτος μεταβάλῃ ἄρδην πάντας ἡμᾶς εἰς γνησίους ἀδελφοὺς Χριστοῦ καὶ εὐπειθεῖς ὑπηρέτας Θεοῦ, ἵνα καταστῶμεν ἄξιοι τῆς νέας πολιτείας, τῆς ἀπὸ σήμερον ἐγκαινιζομένης ἐπὶ τῆς γῆς. ***Γ. Π.***

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Σκοποῦντες ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν τοῖς φύλλοις τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος» τὰ ἱστορικώτερα τῶν ἐγγράφων, τῶν σχετιζομένων πρὸς τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας τῆς εἰς Ἀμερικὴν καὶ Εὐρώπην ὑπὸ τὸν Πανιερ.

Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς, ἀρχόμεθα νῦν ἀπὸ τοῦ ὡραιοτάτου ψηφίσματος, ὅπερ ἐπέδωκε τῷ Μητροπολίτῃ ἀπὸ μέρους τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σωτῆρος ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Harrisburg Σεβ. κ. Δάρλιγκτων τῇ 27 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους τούτου.

Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν Μελετίῳ, χαίρειν.

Ἤλθετε πρὸς ἡμᾶς ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ἰοστεφάνου ἄστεως, ἔνθα ἡ δημοκρατία ἐγεννήθη.

Οἱ Ἕλληνες ἐγένοντο οἱ πρῶτοι ἡμῶν διδάσκαλοι τῶν ἰδεωδῶν ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν μαχόμεθα σήμερον, καὶ ἃ ὑμεῖς σαφῶς διετυπώσατε ἐν ταῖς δημοσίαις ὑμῶν ὁμιλίαις ἐν μέσῳ ἡμῶν. Τὰ ἰδεώδη ταῦτα ἐνσαρκοῦνται ἐν τῷ μεγάλῳ ὑμῶν πολιτικῷ καὶ συμπατριώτῃ

Ἐλευθερίῳ Βενιζέλῳ,

εἰς ὃν ἡ Ἀμερικὴ ἀτενίζει μεθ' ὑπερτάτου θαυμασμοῦ.

Τιμῶμεν ὑμᾶς ὡς ἀντιπρόσωπον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς κορυφαίας πηγῆς τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως.

Αἱ Ἀθῆναι εἶναι τῳόντι τὸ σχολεῖον τῆς Ἑλλάδος, ὡς ὁ πάλαι Περικλῆς ὀρθῶς ἐμαρτύρησε. Συγκεντροῖ ἐν ἑαυτῇ τὸν ἄφθαρτον πολιτισμόν, τὸν καταστήσαντα τὸν κόσμον ὅλον ὀφειλέτην αὐτῆς, διότι

«Graecia capta ferum victorem cepit»

(ἡ Ἑλλὰς ἁλοῦσα τὸν ἄγριον νικητὴν εἷλε).

Ὑπάρχει μακρὰ παράδοσις φιλίας μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλληνικῆς καὶ Ἀγγλικανῆς ἀπὸ τῶν ἡμερῶν Θεοδώρου τοῦ Ταρσέως, τοῦ ἕλληνος μοναχοῦ, τοῦ γενομένου Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας.

Ὑπάρχει παράδοσις φιλικῆς ἐπικοινωνίας τῆς Ἀμερικανικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τῶν ὑμετέρων προκατόχων. Ἤδη τῷ 1872 ἔσχομεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Θεοφίλου, καὶ τῷ 1894 ὁ Γερμανὸς ἐδεξιώσατο ἐν Ἀθήναις ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀμερικανικῆς Ἱεραρχίας.

Ἡ παρουσία τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἐστερέωσε τοὺς μεταξὺ τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν δεσμούς. Ὑμεῖς ἐνεδυναμώσατε τὴν ἰδέαν τῆς ἑνότητος, καὶ ἡμεῖς, οἱ ἀδελφοὶ ὑμῶν, δραττόμεθα τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα ἐκδηλώσωμεν δι' Ὑμῶν τὸν ἡμέτερον σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν

Ἔθνος. Διακομίσατε εἰς τὴν παλαίφημον Ἑλλάδα τὴν παρ' ἡμῶν πρόσρησιν.

«Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ζήτω ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία! Ζήτω ὁ Βενιζέλος!»

Ἐδόθη ὑπογεγραμμένη καὶ ἐσφραγισμένη διὰ χειρὸς ἡμῶν ἐν τῷ ἐν Βρούκλυν τῆς Ν. Ὑόρκης ναῷ τοῦ Σωτῆρος σήμερον, εἰκοστῇ ἑβδόμῃ Ὀκτωβρίου, 1918.

Τ. Σ.

James Henry Darligton, ἐπίσκοπος Harrisburg καὶ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπείας πρὸς συνδιάσκεψιν μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Σημ. «Ε. Κ». Ὑπεράνω τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ψηφίσματος τὸ πρωτότυπον κοσμεῖται διὰ συμπλέγματος τῶν σημαιῶν Ἑλληνικῆς καὶ τῆς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, αἱ δ' ἐν τέλει ἀναφωνήσεις εἶναι γεγραμμέναι ἑλληνιστί. Ὁ δὲ Σεβασμιώτατος J. H. Darlington τυγχάνει ὁ πρόεδρος τῆς μονίμου εἰδικῆς πρὸς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἐπιτροπείας, τῆς διοριζομένης ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν ἐν Ἀμερικῇ ὑπὲρ τοὺς 120 περίπου Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων, τῆς κατὰ τριετίαν συνερχομένης.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

[Δημοσιεύομεν ἄνευ σχολίων ὁλόκληρον τὴν χαρακτηριστικωτάτην ἐπιστολὴν τοῦ Πανιερ. Μητροπολίτου Σμύρνης κ. Χρυσοστόμου πρὸς τὸν τέως Βασιλέα πρὸ διετίας διαβιβασθεῖσαν, περὶ ἧς τοσος ἐγένετο ἐν τῷ τύπῳ λόγος].

Μεγαλειότατε βασιλεῦ εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι!

«Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;»

(Λουκ. 7, 19).

Τὸ τεταραγμένον τοῦτο ἐρώτημα καὶ μήνυμα, ὃ προσκομίζει Σοι τὸ παρὸ ταπεινὸν γράμμα ἑνὸς ἀφανοῦς Ἐπισκόπου, ἐκομίσθη καὶ ἀπηυθύνθη πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπὸ μέρους τοῦ προφήτου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, σηπομένου τότε ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀναμένοντος τὸν ἀποκεφαλισμόν του.

Ἠρώτα τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν «Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν; τεταραγμένος καὶ δειλὸς Ἐκεῖνος, ὅστις ἐπίστευσε καὶ ὡμολόγησε τὸν Ἰησοῦν ὅτι ἦτο «ὁ ἐρχομενος ἐν ὀνόματι Κυρίου» καὶ πρὶν ἔτι ἴδῃ τὰς μεγάλας ἐκείνας ὀπτασίας καὶ τὰ ὑπερφυῆ σημεῖα καὶ τέρατα, τοὺς οὐρανοὺς ἠνεῳγμένους, τὸ Πνεῦμα ὡσεὶ περιστερὰν μένον ἐπ' Αὐτόν, τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν φωνὴν τοῦ Πατρὸς «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός».

Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;» ἠρώτα ὁ Ἰωάννης, διότι αἱ πεποιθήσεις του ᾐσθάνθησαν παράδοξον κλονισμόν, διότι ἡ πίστις του ὑπ

βλήθη εἰς ἀκατανόητον δοκιμασίαν. Ἔβλεπε τὸ τέρμα τοῦ βίου του πλησιάζον καὶ ἑαυτὸν ἐγγὺς μαχαίρας, τῆς μαχαίρας τοῦ Ἡρώδου, καὶ δὲν ἔβλεπεν ἔτι «ἐρχομένην ἐν δυνάμει» τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔβλεπε τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου πληροῦσαν τὴν οἰκουμένην, δὲν ἔβλεπεν ἀνορθουμένην τὴν πεπτωκυῖαν σκηνὴν τοῦ Δαβίδ, δὲν ἔβλεπεν ἐπὶ τὸν Θρόνον Δαβὶδ τὸν νόμιμον υἱόν καὶ κληρονόμον τῆς βασιλείας, ἧς κομιστὴν καὶ αὐτὰ τὰ ἔρημα τοῦ Ἰορδάνου ἔμαθον παρὰ τοῦ Βαπαιστοῦ, τοῦ βιοῦντος καὶ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, νὰ ζητῶσιν ὄχι ἄλλον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν βαπτίζοντα ἐν Πνεύματι ἁγίῳ καὶ ἐν πυρὶ Ἰησοῦν.

Καὶ ἦτο πολὺ φυσικὸν ἂν ὄχι διὰ τὸν Ἰωάννην, ἀλλὰ τοὐλάχιστον διὰ τοὺς μαθητάς του, νὰ ἐξέλθῃ τὸ ἐρώτημα τοῦτο «Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;» ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Μεγάλου Ἐκείνου Προφήτου, οὗ τὸ ὄμμα εἶχεν ἀρχίσει πλέον νὰ θολοῦται ἐν τῇ φυλακῇ, ὅπου οἱ εὐτελέστατοι τῶν τυράννων καὶ ἀνθρώπων, οἱ μοιχοὶ καὶ αἱμομῖκται Ἡρῶδαι, εἶχον καταδικάσει αὐτὸν τὰ τίκηται.

Μεγαλειότατε,

«Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;» Ἀπευθύνομεν τὸ τεταραγμένον τοῦτο ἐρώτημα πρὸς Σέ, τὸν προσδοκώμενον ἀπὸ τόσων αἰώνων ὡς τὸν Μεσσίαν τοῦ στενάζοντος ὑπὸ σκληροτάτην δουλείαν Γένους μας. Δὲν εἶναι ἁπλοῦν μήνυμα, ἐξαγγέλλον τὰ δυσπερίγραπτα καὶ ἀσυλλήπτου φρικαλεότητος δεινὰ καὶ κακά, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων χειμάζεται ὁ κατὰ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Θράκην ἐν πρωτοφανεῖ διωγμῷ εὑρισκόμενος περιούσιος τοῦ Κυρίου Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός· ἀλλ' εἶναι τὸ ἐρώτημα τοῦτο «Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν» ὡς ἦτο καὶ τὸ τοῦ Ἰωάννου ἐρώτημα πρὸς τὸν Ἰησοῦν, δειλὴ εἰσήγησις, ἠπία, τρόπον τινά, ἐπιτίμησις, διότι βραδύνεις καὶ Σύ, Βασιλεῦ, ὡς ὁ Ἰησοῦς, καὶ δὲν ἀποκαλύπτεις ἡμῖν τὴν δόξαν Σου, ἐνῷ ἀδιαφιλονικήτως Σὺ εἶσαι Ἐκεῖνος, ὃν ὁ μὲν Προφήτης Δανιὴλ προσέφα ὡς ***Βασιλέα τοῦ Νότου*** «ἐπεγερθησόμενον καὶ κερατίσοντα καὶ συντρίψοντα ἐν καιρῷ πέρατος τὸ κέρας τοῦ Ἰσλὰμ» (Δαν. κεφ. 11, 38—45), ὁ δὲ τῶν ἀρρήτων ἀποκαλύψεων θεατὴς Ἰωάννης ἐξεικόνιζεν «***ὡς ἄγγελον*** καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, φωτίζοντα τὴν γῆν ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ κράζοντα ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ «ἔπεσεν ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη» (Ἀποκάλ. 18, 1—2), Ἐκεῖνος, ὃν τὸ ὑπὸ τὴν ἀπεχθῆ πτέρναν ἐπαχθοῦς δουλείας στενάζον ἔθνος τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ πιστεύει ὁλοψύχως καὶ ὁμολογεῖ καὶ ἀποδέχεται «ὡς τὸν ἐρχόμενον ἐν ὀνόματι Κυρίου βασιλέα τῆς δόξης τοῦ νέου λαοῦ Ἰσραήλ, ὃν ἤγειρεν ὁ Θεὸς κέρας σωτηρίας ἡμῖν, καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος Προφητῶν αὐτοῦ, σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς» (Λουκ. 1, 69—72). Ἐκεῖνος, Οὗ προοίμια τῶν ἐγγὺς καὶ ἐπὶ θύραις νέων μεγαλουργημάτων ὑπῆρξαν τὰ λαμπρὰ καὶ ὑπερφυῆ ἐκεῖνα κατορθώματα, τὰ ὁποῖα ἀφειδῶς ἔσπειρεν ἡ τροπαιοφόρος Σου δεξιὰ ἐν ταῖς περιμαχήτοις καὶ δοξασμέναις χώραις τῆς Μακεδονίας, τῆς Ἠπείρου καὶ τῶν Νήσων. Ἐκεῖνος, τέλος, Ὃν οἱ τεθολωμένοι ἐκ τοῦ ἄλγους καὶ τῆς ἀθλιότητος ὀφθαλμοί μας βλέπουσιν οἱονεὶ ἐπιλαθόμενον ἡμῶν καὶ μεθ' ἡμῶν καὶ τῆς μόλις νῦν ἀρχομένης μεγάλης καὶ τρισενδόξου ἐκ Θεοῦ ἀποστολῆς Σου, διότι (καὶ ἔστω μοι συγγνώμη, Βασιλεῦ), ἄλλως,

πῶς θεᾶται ἀταράχως ἡ βασιλική Σου ὑψηλοφροσύνη τὴν πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἀγριότητά της ἐκρίζωσιν καὶ ὁλοσχερῆ ἐξαφάνισιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἐκ τῆς γενεθλίου χώρας της, ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης, ἐν ᾗ ἔζησαν καὶ ἀπέθανον οἱ πατέρες μας καὶ ἡ ὁποία ἐχρημάτισε καθ' ὅλην τὴν τρισχιλιετῆ ἱστορίαν μας ἡ ἐνδοξοτάτη κοιτὶς τῆς ἀκμῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς φυλῆς μας;

Ἄναξ, ἐρωτῶμεν τὸ «Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;» καὶ ἀναμένομεν τὴν Βασιλικήν Σου ἀπάντησιν μετὰ μόλις συνεχομένης ἀγωνίας καὶ πνοῆς· διότι αἱ πεποιθήσεις ἡμῶν, ἐφ' ὧν καλεῖσαι νὰ βασιλεύσῃς, ἤρξαντο νὰ αἰσθάνωνται σφοδρὸν κλονισμόν, καὶ ἡ πίστις μας ὑπεβλήθη, ὡς καὶ ἡ τοῦ Ἰωάννου, εἰς δεινοτάτας δοκιμασίας. Χιλιάδες χιλιάδων ἐξ ἡμῶν ἐξηνδραποδίσθημεν καὶ ἐξηφανίσθημεν. Οἱ ζῶντες δὲ ἡμεῖς καὶ περιλειπόμενοι βλέπομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγγὺς μαχαίρας, τῆς μαχαίρας τῶν Νεοτούρκων τούτων Ἡρωδιανῶν καὶ Πραιτωριανῶν, καὶ δὲν βλέπομεν ἔτι ἐγγίζουσαν καὶ ἐρχομένην ἐν δυνάμει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἧς κομιστής, κατὰ τὰς προαγαγούσας ἐπὶ σὲ προφητείας, Εἶσαι Σύ καὶ ἄλλος οὐδείς· δὲν βλέπομεν τὴν δόξαν Σου φωτίζουσαν καὶ πληροῦσαν τὴν πάτριον κακοδαίμονα ἡμῶν γῆν, δὲν βλέπομεν ἐξεγειρομένην τὴν δυναστείαν Σου, δὲν βλέπομεν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ Θρόνου τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων Σέ, τὸν πολικὸν ἀστέρα τῆς ἐλπίδος καὶ τὸ αἰγλῆεν ἴνδαλμα καὶ χάρμα τοῦ Γένους μας, Σέ, Ὃν ἀναζητοῦσιν ὡς Μεσσίαν Ἐλευθερωτὴν καὶ Σωτῆρά μας, ὄχι μόνον οἱ ἀλάλητοι ἀναστεναγμοὶ καὶ παλμοὶ τῶν καρδιῶν μας, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ μυστηριώδεις φωναὶ τῶν γραφικῶν ὀρέων, τῶν κρυσταλλίνων μας θαλασσῶν καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἐρήμων ἐγκαταλελειμμένων οἰκιῶν καὶ χωρίων μας, ἐν οἷς ἐγκατεστάθησαν νῦν ἄγρια θηρία, νυκτόβια πτηνὰ καὶ συμμορίαι κλεπτῶν καὶ ληστῶν.

Τὸ ἐρώτημα τοῦτο «Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν», ἐξερχόμενον ἐκ τῶν πελιδνῶν καὶ τρεμόντων χειλέων λαοῦ κακοδαίμονος, οὗ τὸ ὄμμα ἐθόλωσεν ἐν μέσῳ τόσης ἀθλιότητος, ἐκφράζει ὅλον τὸ βαθὺ ἄλγος καὶ ἀποτελεῖ ἱστορίαν πένθιμον τῶν σκληρῶν διωγμῶν, οὓς οἱ εὐτελέστατοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ αἱμομῖκται καὶ μοιχοί, ἔχθιστοι τοῦ Γένους ἡμῶν τύραννοι, ἤγειραν καὶ ὡδήγησαν καθ' ἡμῶν, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας τῆς συνθήκης τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Ἀνταλκιδείου ταύτης διὰ τὸν Μικρασιατικὸν καὶ Θρᾳκικὸν Ἑλληνισμὸν συνθήκης.

Τί; μήπως πλανώμεθα εἰς τὴν προσδοκίαν καὶ πίστιν μας, ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ ἀποκαθιστάνων τὴν Βασιλείαν Μεσσίας τοῦ Γένους μας; Μήπως ἄλλος Βασιλεὺς τοῦ Νότου καὶ ὑπ' ἄλλο ὄνομα, καὶ ὄχι Σύ, ὁ διὰ τοῦ ὀνόματός Σου συνδέων δύο ἐποχάς, τὴν τῆς πτώσεως καὶ τὴν τῆς ἀναστάσεως τῆς φυλῆς μας' εἶναι ὁ περὶ οὗ γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις, ὅτι θὰ κράξῃ ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ τό: «ἔπεσεν, ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη καὶ τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως;» Ἢ μήπως τὰ δεινοπαθήματά μας εἶναι ἀκόμη μικρὰ καὶ ἀνάξια νὰ κάμψωσι τὴν εὐαίσθητον Βασιλικήν Σου καρδίαν;

Βασιλεῦ Εὐσεβέστατε καὶ κραταιότατε, λάβε κατὰ νοῦν ὅτι οὐδεμία ἄλλη φυλὴ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἐδοκίμασε καὶ δοκιμάζει ὅσα ὑπέστη ἡ ἡμετέρα φυλή. Καὶ αὐτοὶ τοῦ Ἱερεμίου οἱ Θρῆνοι, καὶ μάλιστα οἱ περιπαθέστατοι ἐκεῖνοι, ὅσοι περιέχονται ἐν τῷ Ε'. καὶ τελευταίῳ κεφαλαίῳ, ὠχριῶσι πρὸ τῶν θρήνων καὶ ὀλοφυρμῶν τοῦ λαοῦ Σου.

Καὶ ἡμεῖς, ὡς καὶ οἱ παρὰ τῷ Ἱερεμίᾳ κακοδαίμονες ὁμοεθνεῖς του, ἐξε-λήθημεν τῶν γενεθλίων τόπων μας καί, τόπον ἐκ τόπου διαμείβοντες, ἀποθνή-σκομεν δίκην κυνῶν ἐν μέσῳ τῶν δρόμων γυμνοί, πειναλέοι, ἄστεγοι καὶ πλά-νητες· οἱ δὲ ζῶντες εἴμεθα ἀθλιώτεροι τῶν ἐν μέσῳ φρικαλέων κακώσεων ἀποθνησκόντων.

Αἱ περιουσίαι ἡμῶν περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν διωκτῶν μας· οἱ οἶκοί μας κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων· ὅσα γενεαὶ γενεῶν συνεσώρευσαν πλούτη καὶ ἀγαθὰ διηρπάγησαν καὶ ἐλωποδυτήθησαν κατὰ τρόπον ἀναισχυντότατον ὑπὸ ληστρικῆς κυβερνήσεως. Τὰ τέκνα μας ἔμειναν ὀρφανά· αἱ μητέρες μας ἔμειναν χῆραι· πατέρας δὲν ἔχομεν πλέον· αἱ παρθένοι μας ἠτιμάσθησαν ἐντὸς αὐτῶν τῶν ἱερῶν ἀδύτων τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ὅπου ἐζήτησαν ἄσυλον· οἱ νεανίσκοι ἐξισλαμίσθησαν βιαίως.

Σύρομεν ἀθλίαν ὕπαρξιν διωκόμενοι καὶ φερόμενοι πρὸς τὸ ἄγνωστον, εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἀσίας. Ἐκτείνομεν χεῖρα ἐπαίτου πρὸς τοὺς διώκτας μας καὶ γονυκλινεῖς ζητοῦμεν τεμάχιον ἀθλίου ἄρ-του, ἵνα μὴ ἀποθάνωμεν ἐκ τῆς πείνης. Ὡς κτήνη ἐστιβασμένους ἐντὸς ὑποσά-θρων πλοιαρίων μᾶς μεταφέρουσι κατὰ μυριάδας ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ κατὰ ἑκατοντάδας ἀποθνήσκοντας κατὰ τὸν πλοῦν μᾶς ρίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκ τῶν νήσων καὶ τῶν παραλίων πόλεων καὶ χωρίων, τὰ ὁποῖα ἀπ' αἰώ-νων κατοικοῦμεν, μᾶς ἐκδιώκουσι καὶ κατὰ ἀγέλας μᾶς ὁδηγοῦσιν εἰς τὰ μου-σουλμανικὰ χωρία τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ ἐκεῖ μᾶς διασπείρουσιν ἐν μέσῳ τῶν ἀλλοθρήσκων δημίων μας, χωρίζοντες τὰ τέκνα ἀπὸ τῶν γονέων των, τὰς γυ-ναῖκας ἀπὸ τῶν συζύγων των, τοὺς ἀδελφοὺς ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν, τοὺς γνωστοὺς ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἵνα οὕτω ἄφευκτος καὶ ταχὺς ἐπέλθῃ ὁ ὄλεθρος καὶ ὁ ἐξι-σλαμισμός μας. Ἐν μιᾷ λέξει ὑφιστάμεθα ὅλα τὰ κακά, διωγμούς, εἱρκτάς, ...ρίας, δημεύσεις, ἱεροσυλίας, ἀθεμιτουργίας, ὠμοτέρας καὶ πλειοτέρας παρ' ...ας ποτὲ ἐτερατεύθησαν καὶ ἐδραματούργησαν ὅλοι συλλήβδην λαμβανόμενοι παλαιοὶ Φαραὼ καὶ Νέρωνες καὶ Ἀττίλαι.

Πλήν, παρ' ὅλα ταῦτα, ἡμεῖς, τὰ οἰκτρὰ λείψανα λαοῦ ποτὲ ὑπερηφάνου, γενναίου καὶ μεγάλου, μεγάλην καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχοντος νὰ ἐπιτελέσῃ ἀπο-στολήν, ἐλπίζομεν καὶ ὑπομένομεν καὶ καραδοκοῦμεν Σὲ τὸν Μέγαν Βασιλέα καὶ Ἐλευθερωτήν μας. Γνωρίζομεν δ' ὅτι αἱ ἐλπίδες μας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς ἀπατῶσι. Γνωρίζομεν καὶ διαισθανόμεθα, ὅτι «Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ὅτι ἥξεις καὶ οὐ χρονιεῖς» καὶ ὅτι πλήρης πίστεως εἰς τὴν μεγάλην παρὰ Θεοῦ ἀποστο-λὴν Σου ἀκατάσχετος θὰ ὁρμήσῃς ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, ἀφοῦ πρῶτον, ὡς ποτε ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐξοντώσῃς τοὺς νέους Τριβαλλοὺς καὶ Ἰλλυριούς, τοὺς Βουλγάρους, καὶ θὰ ἔλθῃς νὰ λύσῃς τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας μας. Τὰ περὶ τού-του σημεῖα τῶν καιρῶν εἶναι κατάδηλα, καὶ εὑρίσκονται ἐν θαυμαστῇ ἁρμονίᾳ τὰ ἐκτυλισσόμενα φρικαλέα γεγονότα πρὸς τὰς φωνὰς τῶν Προφητῶν καὶ τὰς ...ρὰς Ἀποκαλύψεις.

Ἰδοὺ τὸ παγκόσμιον τοῦτο φρικαλέον δρᾶμα, ἔνθα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ...μησαν πρὸς ὄλεθρον καὶ ἐξόντωσιν ἀλλήλων, τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ ἐτέθη ὑπὸ δο-κιμασίαν ἡ ὑλικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ δύναμις τῶν λαῶν, τὸ δρᾶμα, ὅπου διὰ τοῦ πυ-ρὸς καὶ τοῦ σιδήρου κρίνονται ἡ ζωτικότης, ἡ ἀκμή, ὁ πολιτισμὸς καὶ αἱ ὑπάρ-

χουσαι ἀξίαι καὶ ἱκανότητες τῶν ἐθνῶν, τὸ δρᾶμα, καθ' ὃ θὰ καταπατηθῶσι καὶ θὰ διαγραφῶσιν ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ὅσα κράτη δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν ὕπαρξίν των καὶ νέα σύνορα, χαραχθησόμενα διὰ τοῦ ξίφους, θ' ἀποτελέσωσιν εἰς τὸ μέλλον τὰ ὁρόσημα τῶν Κρατῶν· ἰδοὺ τὸ παγκόσμιον τοῦτο δρᾶμα βαίνει μὲ γιγαντιαῖα βήματα ἂν ὄχι ἀκόμη πρὸς τὴν λύσιν του ἀλλὰ τοὐλάχιστον πρὸς τὸν κολοφῶνα τῆς τραγικῆς του δέσεως καὶ ἐξελίσσεται κατὰ τρόπον, ἐμβάλλοντα ἡμᾶς εἰς τὰς ὑψίστας καὶ σοβαρωτάτας τῶν ἀνησυχιῶν δι' αὐτὴν τὴν ἐθνικήν μας ὕπαρξιν.

Ἰδοὺ τὰ τοῦ μεγάλου τούτου πολιτικοῦ δράματος, ὅπου, μετὰ τῆς τύχης τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, θὰ κριθῇ πρώτιστα πάντων ἡ τύχη ἡμῶν ἔν τε τῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ Ἀσίᾳ, συντελοῦνται ἐρήμην ἡμῶν, ἀφοῦ ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ δράματος τούτου Ἑλληνικὸς λαός, ὁ δικαιούμενος νὰ ἔχῃ τὸν πρῶτον καὶ ἔσχατον λόγον ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, τῷ ἀποτελοῦντι τὴν ὀξυτάτην καὶ ἐσχάτην φύσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος, δὲν ἐφάνη ἔτι ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ δὲν διεκδικεῖ πρὸ τοῦ στομίου τοῦ τηλεβόλου καὶ μὲ τὴν λόγχην εἰς τὴν χεῖρα τὴν ἐθνικήν του κληρονομίαν καὶ τὴν ὑπὸ τὸν ἥλιον νέαν ἀκτινοβόλον θέσιν του· ἀφοῦ Σύ, ὁ Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης, Ὅστις ἔγραψας πρὸ ὀλίγου μόλις χρόνου διὰ τῶν δύο νικηφόρων πολέμων Σου τὸν τηλαυγῆ πρόλογον τῆς ἐποποΐας τοῦ Ἀνατολικοῦ τούτου ζητήματος, δὲν σύρεις ἔτι τὸ ξίφός Σου, ἵνα χαράξῃς καὶ τὸν ἐπίλογόν του καὶ θέσῃς τὴν κατακλεῖδα εἰς τὸ ὅλον πολυθρύλητον τοῦτο ζήτημα, ὅπερ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀνατολικὸν ζήτημα, συνταράσσει ἀπ' αἰώνων ὁλόκληρον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ τὸ ζήτημα τῆς Ἡμισελήνου κατὰ τοῦ Σταυροῦ, οὗ ἐσχάτη ἐκδήλωσις ἔμελλε νὰ εἶναι ἡ ὑποτροπίασις τῆς λύσσης τοῦ κοκκίνου θηρίου κατὰ τοῦ ἀρνίου καὶ τῶν Ἁγίων, ὁπότε «τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτούς», κατὰ τὴν προφητείαν (Ἀποκαλ. 17, 14).

Τί βραδύνεις, Βασιλεῦ, καὶ δὲν ὁρμᾷς εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ Θρόνου Δαβὶδ τοῦ Προπάτορός Σου ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων; Διατί δὲν μεταφέρεις τὰ ὁρόσημα του Κράτους Σου εἰς τὴν Ἀσίαν, ἥτις θείῳ καὶ ἀνθρωπίνῳ δικαιώματι ἀνήκει ὁλόκληρος εἰς Σέ;

Μεγαλειότατε, οἱ προφητικοὶ χρόνοι καὶ καιροὶ ἐπληρώθησαν. Ὁ ἐπιθανάτιος κώδων τοῦ κοκκίνου θηρίου σημαίνει βαρὺς καὶ μᾶς καλεῖ εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἐκπνέοντος μεγάλου καὶ αἰωνίου Ἀσθενοῦς.

Τὸ ἀπασχολῆσαν ὅλην τὴν ὑφήλιον Ἀνατολικὸν ζήτημα, ἐν τῷ ὁποίῳ περιπλέκονται ὅλα τὰ μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ ζητήματα, λύεται ὁριστικῶς διὰ τοῦ ξίφους, συμφώνως πρὸς τὰς Προφητείας καὶ Ἀποκαλύψεις, καθ' ἃς πρὸ τοῦ ἐξαφανισμοῦ τοῦ ψυχορραγοῦντος κοκκίνου θηρίου, πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ βδελύγματος τῆς ἐρημώσεως, πρὸ τοῦ διαμελισμοῦ δηλονότι τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους, ἔμελλον νὰ τιμωρηθῶσιν ὅσοι ἔπιον ἐκ τοῦ χρυσοῦ ***ποτηρίου τῆς Βαβυλῶνος*** καὶ ἔπιον ὅλοι οἱ Εὐρωπαϊκοὶ λαοί, οἵτινες νῦν καὶ τιμωροῦνται διὰ τῆς φρικαλέας καὶ ἀπαραδειγματίστου ἐν τῇ Ἱστορίᾳ συρράξεως ταύτης, ἣν ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου καλεῖ ***Ἀρμαγεδδὼν καὶ σεισμὸν μέγαν***, οἷος οὐκ ἐγένετο, ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικοῦτος σεισμὸς οὕτω μέγας (Ἀποκλ. 16, 16 καὶ ἑφ.), διότι ὁ Εὐρυκλείδων καὶ Τυφὼν οὗτος, ὅστις κατέλαβε τὴν οἰκουμένην, εἶναι ὁ μέγιστος καὶ βιαιότατος τῶν ἐκ τοῦ παντὸς

αἰῶνος μνημονευομένων πόλεμος, ὃν προέβλεπον καὶ τρέμοντες προέλεγον καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ σοφοὶ ἄνδρες τοῦ λήξαντος αἰῶνος.

Ὅσα προέλεγον ἀπὸ πολλῶν δεκάδων ἐτῶν ὅλοι οὗτοι οἱ μεγάλοι τῆς Εὐρώπης Πολιτικολόγοι, ὅτι, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ τεθῇ πρὸς λύσιν τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα, ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη θὰ εἰσέλθῃ εἰς περίοδον βίας καὶ πάλης, καθ' ἣν μόνον τὸ κράτος τῆς ἰσχύος θὰ ἐπικρατήσῃ καὶ κυριαρχήσῃ, οἱ ἀνίκανοι λαοὶ θὰ κατακτηθῶσιν, ὁ πλοῦτός των θὰ τοῖς ἀφαιρεθῇ και ἡ ἀνεξαρτησία των θὰ καταλυθῇ, ὅτι θὰ προέλθῃ παγκόσμιος σύρραξις, ἣν πάντες τρέμουσι καὶ ἧς τὰς συνεπείας οὐδεὶς τολμᾷ νὰ ὑπολογίσῃ, ὅτι ὁ κίνδυνος, ὅστις θὰ προέλθῃ ἐκ τῆς λύσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος τούτου, θὰ συγκλονίσῃ ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ θὰ παρασύρῃ εἰς πόλεμον δεινὸν πᾶν ὅ,τι πεπολιτισμένον καὶ ἰσχυρὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ Εὐρωπαϊκὸς κόσμος, ὅτι ἐν Τουρκίᾳ θὰ ἀποφασισθῇ *ἡ τύχη τοῦ κόσμου*, διότι ἡ πτῶσίς της θὰ συνταράξῃ ἐκ θεμελίων ὅλην τὴν Εὐρώπην, πάντα ταῦτα καὶ ὅσα τοιαῦτα προέλεγον οἱ δεινοὶ ἐκεῖνοι Σαλισβουρὴ καὶ Κοσσοὺθ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὅτι ἔμελλε νὰ λάβωσι χώραν, ἰδοὺ συντελοῦνται, διότι ἐσήμανεν, ὡς ἐλέχθη, ἡ ὥρα τοῦ ψυχορραγοῦντος κοκκίνου θηρίου καὶ ὁ Ἄρχων τοῦ σκότους ἐκβάλλεται ὁριστικῶς ἔξω, κἂν ἔτι ἔχῃ συμμάχους καὶ δορυφόρους ὄχι πλέον Βουλγάρους καὶ Γερμανούς, ἀλλὰ καὶ ὅλας τοῦ Ἅδου τὰς λεγεῶνας, καὶ ὁ ἡρπαγμένος Θρόνος τῆς Βυζαντινῆς μας Αὐτοκρατορίας ἐπιστρέφεται εἰς τὸν νόμιμον υἱὸν καὶ κληρονόμον, τὸν καὶ τοῦ ἱστορικοῦ κλέους καὶ τοῦ ἐνδόξου ὀνόματος τῶν Κωνσταντίνων μέγαν καὶ γνήσιον διάδοχον, Ὅστις εἶσαι Σύ.

Εἰς τὸν αἰῶνα ζῆθι, Βασιλεῦ. Θερμῶς ἱκετεύω, ἀνάγνωθι τὸ συναποστελλόμενον ταπεινόν μου μελέτημα, γνῶθι νοῦν Κυρίου, πίστευσον εἰς τὴν ἐκ Θεοῦ τρισένδοξόν Σου ἀποστολήν, γνώρισον ἡμῖν Σεαυτόν, ἵνα γνωστῶς ἴδωμεν ὅτι ἕτερον Μεσσίαν τοῦ Γένους δὲν προσδοκῶμεν, ὅτι Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Νέου Ἰσραήλ, καὶ ἀνάστηθι καὶ ἐξέγειρον τὴν Δυναστείαν Σου, ὑψωθήτω ἡ χείρ Σου καὶ βοήθησον ἡμῖν ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός Σου.

Ἐγενόμεθα μυκτηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν· κύνες πολλοὶ περιεκύκλωσαν ἡμᾶς· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ χειρὸς τῶν διωκόντων ἡμᾶς· ἐξ ἔθνους οὐχ ὁσίου ἀπάλλαξον ἡμᾶς· ἐξαπόστειλον τὴν δύναμίν Σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ λαοῦ δολίου καὶ βαρβάρου, ὅστις ἐσθίει τὸν λαόν Σου ἐν βρώσει ἄρτου. Ῥῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκ θανάτου· τοὺς ὀφθαλμούς μας ἀπὸ δακρύων· τοὺς πόδας μας ἀπὸ τῆς παγίδος τῶν θηρευόντων τὰς ψυχάς μας, καὶ στρέψον τὸν κοπετὸν ἡμῶν εἰς χαράν.

Εἰσελθέτω ἡ κραυγὴ ἡμῶν εἰς τὰ ὦτά σου· ἐξαπόστειλον τὰ βέλη Σου καὶ σύντριψον τοὺς βραχίονας τῶν ἀνόμων· ἔκχεον τὴν ὀργήν Σου ἐπὶ τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἐβεβήλωσαν τὴν κληρονομίαν Σου· ἐμίαναν τοὺς Ἁγίους ἡμῶν Ναούς· ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὁσίων τροφὴν τοῖς θηρίοις τῆς γῆς· ἐξέχεον τὸ αἷμα ἡμῶν ὡσεὶ ὕδωρ ἀνηλεῶς· κατὰ τὴν μεγαλωσύνην τοῦ βραχίονός Σου γενηθήτω ἡ ἐκδίκησις τοῦ αἵματος τῶν δούλων Σου τοῦ ἐκκεχυμένου. Ἐν τῇ καταιγίδι Σου συντάραξον καὶ ἐξολόθρευσον αὐτούς. Μὴ φοβοῦ· πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους Σου χιλιὰς καὶ μυριὰς ἐκ δεξιῶν Σου, πρὸς Σὲ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ.

Ἐπιλαβοῦ ὅπλου καὶ θυρεοῦ· ἀκόνισον τὴν ῥομφαίαν Σου· ἐξέργασαι τὰ

βέλη καιόμενα καὶ ὅρμα· ὅτι ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα τὸ ἔθνος τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ ὑψωθῇ διὰ τῆς κραταιᾶς χειρός Σου ἀπὸ τῆς κοπρίας τῆς δουλείας εἰς τὸν θρόνον, εἰς τὴν δόξαν, εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ καὶ Σύ, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ὁ Ἐλευθερωτής, ἀναβῇς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ θρόνου τῶν μεγάλων Προγόνων Σου, τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ Κωνσταντίνου Ἐκείνου τοῦ Ἰσαποστόλου, Ὅστις ἵδρυσε τὴν πρώτην ἐν ταῖς πόλεσι ταύτην, καὶ Κωνσταντίνου Ἐκείνου τοῦ Παλαιολόγου, Ὅστις ἀπώλεσε τὴν Βασιλίδα Πόλιν, καὶ ὧν αἱ ψυχαὶ πλανῶνται καὶ ἀναζητοῦσι Σὲ καὶ μόνον Σὲ ὑπὸ τὰ τείχη τῆς ὁμωνύμου Σου Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς Μεγάλης καὶ ὁμωνύμου τῇ Αὐγούστῃ συμπαρέδρου τῷ Θρόνῳ τοῦ Θεοῦ ***Σοφίας***.

Πίπτων ἐπὶ τοῦ τραχήλου Σου περιλούω τὸ Βασιλικόν Σου μέτωπον δι' ἀπείρων φιλημάτων καὶ δακρύων καὶ ἀλαλήτων στεναγμῶν.

Ἐν Φαναρίῳ-Πατριαρχείοις, τῇ 13ῃ Νοεμβρίου, ἑορτῇ τοῦ ἐν Ἁγίοις Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, 1915.

*Ὁ ταπεινὸς **Μητροπολίτης**.*

† Ὁ Σμύρνης ***Χρυσόστομος***

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαστικά.

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει.—Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ (1) ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς κατὰ σάρκα περιτομῆς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς καὶ Μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας Διδασκάλου Βασιλείου, Ἐπισκόπου Καισαρείας, καὶ τῇ ἀρχῇ τοῦ νέου πολιτικοῦ ἔτους, ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Μελέτιος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας περὶ ὥραν 10 ½, τελεταρχοῦντος τοῦ Πανιερωτάτου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Σεβασμ. συνοδικῶν, ἐτελέσθη ἐπίσημος δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, πασῶν τῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν καὶ δημοτικῶν ἀρχῶν, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τῶν ἀνωτάτων τοῦ Κράτους ὑπαλλήλων, τοῦ Πρυτάνεως καὶ τῶν Καθηγητῶν τῶν Πανεπιστημίων καὶ ἄλλων ἐπισήμων. Κατὰ τὴν δοξολογίαν ἡ Α. Π. ἀπήγγειλε τήνδε τὴν ἐπίκαιρον εὐχήν:

Δέσποτα Παντοκράτορ, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ Σῇ ἐξουσίᾳ θέμενος καὶ ἐν τῷ πληρώματι αὐτῶν τὰς προαιωνίους Σου ἀποκαλύπτων βουλάς, εὐχαριστοῦμέν Σοι ἐκ βαθέων ψυχῆς, ὅτι εἰς νέον ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Σου κύκλον εἰσήγαγες ἡμᾶς, ἵνα τὰς ἐντολάς Σου ἐργαζόμενοι τύχωμεν τῆς παρὰ Σοῦ εὐλογίας. Σὺ γάρ, Κύριε, ὑπέσχου ἡμῖν εἰπὼν διὰ τοῦ προφήτου Σου: «Ἐὰν τοῖς προστάγμασί μου πορεύησθε καὶ τὰς ἐντολάς μου φυλλάσσητε, δώσω τὸν ὑετὸν ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ φάγεσθε τὸν ἄρτον ὑμῶν εἰς πλησμονήν, καὶ κατοικήσετε μετὰ ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐκφοβῶν ὑμᾶς, καὶ πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ

πεσοῦνται οἱ ἐχθροὶ ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ διώξονται ἐξ ὑμῶν πέντε ἑκατόν, καὶ ἑκατὸν ὑμῶν διώξονται μυριάδας. Καὶ ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς, καὶ εὐλογήσω ὑμᾶς, καὶ πληθυνῶ ὑμᾶς». Ἱκάνωσον οὖν ἡμᾶς, Κύριε, τηρεῖν τὸν νόμον Σου, ἵνα ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς ἡ πλήρωσις τῆς ἐπαγγελίας Σου, δι' ἣν ἑκατομμύρια ὑπάρξεων ἀνθρωπίνων ἐθυσιάσθησαν. Μνημόνευσον τῆς θυσίας αὐτῶν, Πανάγαθε Πάτερ, καὶ ἀντικατάπεμψον τῷ κόσμῳ ὁλοκλήρῳ εἰρήνην βαθεῖαν, τεθεμελιωμένην ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης, γνωρισμάτων τῆς Βασιλείας Σου. Ἀντάμειψον τοῖς πλουσίοις οἰκτιρμοῖς Σου τοὺς ἀγωνισαμένους ζῶντάς τε καὶ τεθνεῶτας, πρὸς ἀπολύτρωσιν τῶν λογικῶν Σου πλασμάτων ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας. Οὓς ἔταξας τῶν ἐθνῶν ἡγουμένους, κατάστησον ἑρμηνευτὰς τοῦ ἁγίου Σου θελήματος, καὶ γνώτωσαν, Δέσποτα, ὅτι Σὺ εἶ «ὁ τιθεὶς ὅρια ἐθνῶν» καὶ «ὁ ὁρίζων προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν». Δός δή, Κύριε, τῷ ἔθνει ἡμῶν πλήρη τὴν ἐν τοῖς ὑπὸ Σοῦ τεταγμένοις αὐτῷ ὁρίοις ἀποκατάστασιν. Τὸ Κράτος ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ περιφρούρησον. Τὸν Βασιλέα ἡμῶν ἐν ὑγείᾳ διαφύλαξον. Τὸν λαόν Σου ἐν ὁμονοίᾳ διατήρησον· τὰς Ἐκκλησίας Σου ἐν εὐσταθείᾳ στερέωσον· πᾶσιν ἡμῖν καὶ τῷ κόσμῳ ὁλοκλήρῳ τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Σου εὐλόγησον. Ὅτι Σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ σὺν τῷ Μονογενεῖ Σου Υἱῷ καὶ Ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὑποδοχὴ ἐν τοῖς Ἀνακτόροις. — Κατὰ τήν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει δοξολογίαν, γενομένην παρὰ τῇ Α. Μ. τῷ Βασιλεῖ ἐπίσημον ὑποδοχὴν τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ (1), ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προσελθοῦσα περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ὑπέβαλε τῷ Ἄνακτι τὰς ἐπὶ τῷ νέῳ ἐνιαυτῷ τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας.

— Ἐπὶ τῷ ἀρξαμένῳ νέῳ ἔτει ὁ Παν. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἀπέστειλε πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τό δε τὸ τηλεγράφημα:

Ἐξοχώτατον Κύριον Βενιζέλον Πρωθυπουργὸν Ἑλλάδος

Παρισίους

Εὔχομαι ἐγκαρδίως πρὸς τὸν Κύριον, τὸν καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενον, ὅπως εὐλογήσῃ τῇ ὑμετέρᾳ Ἐξοχότητι καὶ τῷ Ἔθνει παντὶ καὶ τῷ κόσμῳ ὁλοκλήρῳ τὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἐξόδους τοῦ νέου τῆς χρηστότητος Αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ, καθιστῶν αὐτὸν φορὸν τῆς πανελληνίου ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ τῆς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἐπικρατήσεως δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας ἀληθινῆς ἀτόμων καὶ ἐθνῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ***Μελέτιος***

Μεταξὺ δὲ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου καὶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἀντηλλάγησαν τὰ ἑξῆς τηλεγραφήματα:

Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Μελέτιον

Ἐπ' ἀνατολῇ νέου ἔτους, ἀπαρχῆς νέας εὐτυχοῦς ἐθνικῆς ζωῆς, εὔχομαι Ὑμῖν, ἕνα τῶν συντελεστῶν τῆς ἐκπληρώσεως ἐθνικῶν πόθων, ἵνα τοῦτο ᾖ εὐτυχὲς καὶ ἴδωμεν ἀποκατάστασιν ἀδελφῶν.

Παρασκευόπουλος

Ἀρχιστράτηγον Παρασκευόπουλον

Θεσσαλονίκην

Πρὸς ὑμᾶς, τὸν ὁδηγήσαντα τὸν φιλόχριστον στρατὸν τῆς Πατρίδος εἰς νέας δόξας, καὶ δι' ὑμῶν πρὸς ὁλόκληρον τὸν νικητὴν στρατόν, ἀπευθύνω σήμερον ἐν ὀνόματι τῆς Ἐκκλησίας τὰς ἐγκαρδιωτέρας εὐχὰς ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητος Κυρίου. Ἡ Ἐκκλησία εὐχαριστοῦσα τὸν Θεὸν διὰ τὰς νίκας τῶν στρατευμάτων ἡμῶν καταστέφει αὐτὰ διὰ τῶν εὐλογιῶν αὐτῆς, εὐχομένη ὅπως

ὁ νέος χρόνος φέρῃ εἰς αὐτὰ τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως ὅλων τῶν δούλων ἀδελφῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν Μελέτιος

—Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ νέου ἔτους τὴν Α. Π. τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ἐπεσκέφθησαν ἐπὶ ὑποβολῇ εὐχῶν οἱ σεβ. Συνοδικοί, οἱ παρεπιδημοῦντες ἱεράρχαι, ὁ ἱερὸς κλῆρος, πλεῖστοι τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τῷ Σρατῷ, τῇ Διοικήσει καὶ τοῖς γράμμασιν, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἐξοχ. Πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. Ντεμπιγύ, μὴ συντυχόντες δὲ τῇ Α. Σ. κατέλιπον ἐπισκεπτήρια οἱ ἐξοχ. Πρεσβευταὶ Μεγ. Βρεττανίας κ. Γκρανβύλ, Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Ντρόππερς, Βελγίου κ. Ντυντζίλ, Σερβίας κ. Γαβρήλοβιτς, Ρουμανίας κ. Φιλοντώρ, Βραζιλίας κ. Σίλβα, Ἰταλίας Βαρῶνος Ἀβετσάνα, ὁ Ἀρχιστράτηγος κ. Γκραμᾶ, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἀρμενικῆς Κοινότητος Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, ὁ τῆς Γαλλικῆς Ἀποστολῆς Ἀρχίατρος κ. Ἀρνώ, καὶ ὁ Πρύτανις τῶν Πανεπιστημίων κ. Γ. Γαζέπης.

—Περὶ ὥραν 6 μ. μ. τῆς παραμονῆς τοῦ νέου ἔτους προσκληθέντες συνῆλθον ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου οἱ Σεβ. Συνοδικοὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθύμιος, Δημητριάδος κ. Γερμανὸς καὶ Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Διονύσιος, ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος κ. Μ. Γαλανός, ὁ Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ὁ Α΄ Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀλέξανδρος Παπαδόπουλος, ὁ Τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γρ. Παπαμιχαὴλ καὶ ὁ ἐν τοῖς λογίοις ἔκκριτος κ. Ἰωάννης Μ. Δαμβέργης, ὑφ' ὧν καὶ περιστοιχούμενος ὁ Παν. Μητροπολίτης ἐτέλεσε τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον τῆς «Βασιλόπητας», ἀφοῦ πρότερον ἐν εὐχετικῇ προσφωνήσει ἐποίησεν ἐπίκαιρον φιλοσοφικοθρησκευτικὴν ἀνασκόπησιν τοῦ παρελθόντος ἔτους καὶ παρέστησε τὴν δεοντολογικὴν προσδοκίαν τοῦ ὑποφώσκοντος νέου, ἐψάλησαν δ' ὑπὸ τῶν παρισταμένων τὰ τροπάρια τῆς κατὰ σάρκα Περιτομῆς τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Μεγ. Βασιλείου. Μετὰ τοῦτο οἱ προσκεκλημένοι ὡδηγήθησαν εἰς κυλικεῖον, ἔνθα προσηνέχθησαν αὐτοῖς ἀναψυκτικά.

—Ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ὠργανώθη τῇ ἑσπέρᾳ τῆς προχθὲς Πέμπτης ἐπίσημος δοχὴ τῷ Παν. Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Ἐμποροϋπαλλήλων ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ ἀπὸ τῆς ἀποδημίας αὐτοῦ ἐπανόδῳ, χθὲς δὲ περὶ τὴν 5 μ. μ. ἡ Α. Σ. ἐποιήσατο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου ἀνακοινώσεις ἐξ ἐντυπώσεων αὐτοῦ ἀπὸ τῆς εἰς Ἀμερικὴν καὶ Εὐρώπην Ἀποστολῆς.

Ἐλλείψει χώρου ὁ «Ἐκκλησ. Κήρυξ» λεπτομερέστερα θ' ἀναγράψῃ περὶ ἀμφοτέρων τῶν συγκεντρώσεων ἐν τῷ ἑπομένῳ τεύχει.

—Τῇ πρωΐᾳ τῆς χθὲς (4) ὁ ἐνταῦθα Σύλλογος τῶν Καλλιτεχνῶν ἐπισκεψάμενος τὸν Σ. Μητροπολίτην, ἐπέδωκεν αὐτῷ ὑπόμνημα περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δυνατὸν νὰ ἐκτελῶνται αἱ διακοσμήσεις τῶν ναῶν καθ' ὡρισμένον σχέδιον, καὶ περὶ μέτρων τινῶν πρὸς ἐξύψωσιν τῆς ἁγιογραφίας ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν παραδόσεων. Η Α. Σ. συγχαρεῖσα τὸν Σύλλογον διότι ἔστρεψε τὴν προσοχήν του εἰς τὸν σπουδαῖον τοῦτον ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως κύκλον τῆς Καλλιτεχνίας, ὑπέσχετο νὰ παράσχῃ πᾶσαν τὴν ἐξ ἑαυτῆς συνδρομήν.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος πληροφορηθεῖσα

ι ἐν πολλαῖς τοῦ Κράτους Μοναῖς
ν ὑπάρχουσιν ἀρκετὰ ἡγουμενοσυμ-
ύλια κατόπιν νομίμου ἐκλογῆς, ἔδω-
ν ἐντολὴν εἰς τὰς ἁρμόδιας Ἐπισκο-
κὰς Ἀρχὰς ὅπως διατάξωσιν ἐκλογὴν
ούτων.

— Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἐν Σφεντου-
ρ Αἰγίνης ὁ ἐπὶ ὅλην 50ετίαν δια-
έσας αὐτόθι ἐφημέριος ὑπερογδοη-
ντούτης πρεσβύτερος Νικόλαος Σ.
τικιώτης, καθ᾽ ὅλην τὴν μακροχρό-
ν αὐτοῦ διακονίαν ἀπολαύσας τῆς
ῆς, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης
ν χριστιανῶν.

Ἐπίτιμοι πολῖται Ἀθηνῶν. — Ὁ
ιαρχος Ἀθηναίων κ. Πάτσης, εἰση-
μενος ἐν τῇ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβου-
υ συνεδρίᾳ τῆς 21 παρ. Δεκεμβρίου
ἀνακήρυξιν τῶν κ. κ. Οὐΐλσων,
μανσώ, Λόϋδ Τζώρτζ καὶ Βενιζέ-
ὡς ἐπισήμων δημοτῶν Ἀθηναίων,
ε τά δε τὰ ὡραῖα:

«Ὅταν ὁ βάρβαρος Πέρσης, ἡγού-
ος ὀρδῶν ἀγρίων, ἐπεχείρησε τὴν
δούλωσιν τοῦ πολιτισμοῦ διὰ τῆς
ολῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, τότε
οινὸς κίνδυνος συνέδεσε τοὺς ἅπαν-
οῦ Ἕλληνας, οἵτινες, παραταχθέν-
εἰς τὴν θείαν Σαλαμῖνα, ἐνίκησαν
ὸν καὶ ἔσωσαν τὴν ἀνθρωπότητα
ῆς βαρβαρότητος· τοῦ κινδύνου δὲ
ελθόντος, οἱ Ἀθηναῖοι, ἐπὶ τῇ προ-
ει τοῦ Περικλέους, ἐκάλεσαν πάν-
τοὺς συμμάχους, ἵνα πέμψωσιν εἰς
ῆνας εἰς Σύλλογον ἄνδρας, ὅπως
κέφθῶσι περὶ εὐπραγίας κοινῆς
ἰρήνης ἀσφαλοῦς καὶ βεβαίας καὶ
ἐφεξῆς ἀδεῶς πάντες πλέωσι τὴν
ασσαν.

αὶ ἤδη, μετὰ 25 περίπου αἰῶνας,
τάλιν ὁ αἱμοχαρὴς Καΐζερ, ἐν συμ-
ᾳ μὲ ἄλλα βάρβαρα Ἔθνη, κατέ-
αν δῃοῦντες τὴν Βελγικὴν χώραν,
ἐπιβάλωσι τὸν Δεσποτισμὸν καὶ
Ἀπολυταρχίαν, ὅλα τὰ Ἔθνη, τῶν
εὐγενέστερα ἰδανικά, συνεμάχησαν, καί,
ὁποίων οἱ λαοὶ ἐγαλουχήθησαν μὲ τὰ
εὐγενέστερα ἰδανικά, συνεμάχησαν, καί,
παραταχθέντα, ἐνίκησαν καὶ ἔσωσαν
τὴν ἀνθρωπότητα ἐκ τοῦ Δεσποτισμοῦ.
Παρελθόντος δὲ τοῦ κινδύνου, συνέρ-
χονται ἤδη, ἵνα συσκεφθῶσιν ὅπως ἐφε-
ξῆς οἱ λαοὶ ζήσωσιν ἐν μέσῳ τῶν
ὡραίων ἐλευθεριῶν ποῦ ἐβλάστησαν
ἐκ τοῦ τιμίου αἵματος τόσων εὐγενῶν
ἡρώων.

Ὥρα τῆς δημιουργίας τοῦ Καλοῦ,
τοῦ Ὡραίου, τοῦ Ὑψηλοῦ εἶνε, ὅταν
οἱ ἄνδρες, οἱ κεκλημένοι νὰ δημιουρ-
γήσωσιν αὐτό, ὑπάρχωσι. Καί, θείᾳ
χάριτι, τὴν ὥραν ταύτην τοῦ Συνεδρίου
τῆς Εἰρήνης πρωτοστατοῦσιν ἄνδρες,
τῶν ὁποίων καὶ ἡ ἰσχὺς ἀκαταμάχητος,
καὶ ἡ σοφία ἀνεξερεύνητος, ὡς ὁ Οὐ-
ΐλσων, ὁ Κλεμανσώ, ὁ Λόϋδ Τζώρτζ, ὁ
Βενιζέλος καὶ ὁ τὴν νίκην δώσας Φός.

Τοὺς ἄνδρας τούτους, τοὺς ἐνσαρ-
κώσαντας τὸ τῶν προγόνων μας ψή-
φισμα «περὶ εὐπραγίας κοινῆς δι᾽ εἰρή-
νης ἀσφαλοῦς», τοὺς ἄνδρας τούτους,
οἵτινες κρατοῦσι τὰ χρυσᾶ τάλαντα,
εἰς τὰ ὁποῖα σταθμίζονται ἐν δικαιο-
σύνῃ αἱ τύχαι τῶν Ἐθνῶν καὶ τῶν
ἀνθρώπων, προτείνω ἵνα ὁ περιώνυμος
Δῆμος Ἀθηναίων τιμῆς ἕνεκεν ἀνακη-
ρύξῃ Ἐπιτίμους Δημότας του, ἐνταυτῷ
δὲ ὀνομασθῶσι πέντε ἐκ τῶν ὡραιο-
τέρων ὁδῶν τῆς πόλεως Ἀθηνῶν μὲ
τὰ ὀνόματα τῶν ὑπερόχων τούτων
ἀνδρῶν».

Ἡ ὡραία πρότασις μετεβλήθη παμ-
ψηφεὶ εἰς ὡραιοτέραν ἀπόφασιν.

Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς. — Ἐφιστῶμεν τὴν προσο-
χὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἐπὶ
τῆς κατωτέρω Ἐγκυκλίου τοῦ ἐν Ἀ-
μερικῇ Συνοδικοῦ Ἐπιτρόπου Θεοφιλ.
κ. Ἀλεξάνδρου, ἐξ ἧς καταμανθάνομεν
τὴν εὐσεβῆ μέριμναν τοῦ θεοσεβοῦς
Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν,

ὅπως ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς μὴ λησμονῇ τὰ οὐρανόθεν αὐτῷ ἐπιδαψιλευόμενα ἀγαθά, καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῖς ὀφειλομένην τῷ Παναγάθῳ Δοτῆρι αὐτῶν εὐχαριστίαν.

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ εὐσεβέστατοι Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες Χριστιανοί.

«Γνωστὸν πᾶσιν ὑμῖν τυγχάνει, ὅτι ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ καὶ χριστιανικωτάτῃ χώρᾳ ὑφίσταται μακροχόνιος συνήθεια, καθ' ἣν ἅπας ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς διὰ προκηρύξεως τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καλεῖται περὶ τὸ φθινόπωρον ἑκάστου ἔτους καὶ καθ' ὡρισμένην ἡμέραν, ἵνα παύσῃ ἀπὸ τὰ συνήθη του ἔργα καὶ εὐχαριστήσῃ εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τὸν Πανάγαθον Θεόν, δι' ὅσα ἀγαθὰ καὶ εὐεργεσίας ἐπεδαψιλεύσατο αὐτῷ.

Καὶ ἡμεῖς, εὑρίσκοντες τὴν συνήθειαν ταύτην οὐ μόνον εὐσεβῆ καὶ χριστιανικήν, ἀλλὰ καὶ θεάρεστον καὶ εὐαγγελικήν, συνιστῶμεν καὶ προτρεπόμεθα, ὅπως καὶ οἱ ἐν Ἀμερικῇ διάγοντες Ὀρθόθοξοι Ἕλληνες Χριστιανοὶ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἤδη διὰ τῆς προκηρύξεως τοῦ εὐσεβεστάτου Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Γ. Οὐΐλσωνος ἡμέραν, τὴν 28 Νοεμβρίου, πανηγυρικῶς μετάσχωμεν τοῦ θεαρέστου τούτου ἐθίμου καὶ πανδήμως ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς ἐκδηλώσωμεν τὴν πρὸς τὸν Δοτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν βαθυτάτην ἡμῶν εὐγνωμοσύνην δι' ὁλοθέρμων εὐχαριστιῶν.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἠξιώθημεν παρὰ τοῦ Παναγάθου καὶ Πανευσπλάγχνου Θεοῦ καὶ τοῦ μεγίστου τῶν δώρων, τῆς καταπαύσεως δῆλον ὅτι τοῦ αἱματηροτάτου τῶν πολέμων, ἐξ ὅσων ἡ ἀνθρωπότης ἤκουσέ ποτε ἢ εἶδε, δι' οὗ τίθεται πλέον τέρμα εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ αἱματοχυσίαν, συνιστῶμεν ἅμα καὶ ἐντελλόμεθα, ὅπως τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῶν παροικιῶν τελεσθῶσιν ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων πανηγυρικαὶ δοξολογίαι ἐπὶ τῷ θριάμβῳ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Συμμαχικῶν στρατευμάτων δι' οὗ ἡ ἀνθρωπότης ἀνέπνευσε καὶ ἀνεκουφίσθη, παρευρεθῶσι δὲ κατ' αὐτὰς ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἵνα δοξολογήσωσι τὸν Παντοδύναμον, ὅπως ἐπιβλέψῃ ἐφ' ἡμᾶς καὶ χορηγήσῃ τὸ μέγα καὶ πανευφρόσυνον ἀγαθὸν τῆς εἰρήνης.

Ἡ δὲ χάρις καὶ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Εὐχέτης πάντων ὑμῶν
† *Ὁ Ῥοδοστόλου* ***Ἀλέξανδρος***
Συνοδικὸς Ἐπίτροπος

Συγχαρητικαὶ εὐχαί. — Ἐπὶ τῇ εἰς Ἀθήνας ἐπανόδῳ τοῦ Παν. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἐκ τῆς εἰς Ἀμερικὴν καὶ Εὐρώπην ἀποδημίας, ἡ Α. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Φώτιος διεβίβασεν αὐτῷ τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Μητροπολίτῃ Ἀθηνῶν Μελετίῳ
Συγχαίροντες ἐπὶ αἰσίᾳ ὑμῶν ἐπανόδῳ κατασπαζόμεθα ὑμᾶς ἁγίῳ φιλήματι.
Πατριάρχης Φώτιος

Ἡ Α. Π. ἀπήντησεν ὧδε:

Μακαριωτάτῳ Πατριάρχῃ Φωτίῳ
Εὐχαριστῶν ἐγκαρδίως ἐπὶ τοῖς συγχαρητηρίοις, ἀντασπάζομαι τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐν Χριστῷ τεχθέντι, δεόμενος Αὐτοῦ τῆς ἀγαθότητος ὅπως χαρίζηται Αὐτὴν τῇ ἁγίᾳ Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ μακροημερεύουσαν ἐν εὐθηνίᾳ ἀγαθῶν.
Ἀθηνῶν ***Μελέτιος***

Ἐκκλησία Κων/πόλεως. — Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Κων/πόλεως, ὁ τοποτηρητὴς τῶν Πατριαρχείων διεβίβασε πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας κ. Οὐΐλσων μακρὸν τηλεγράφημα, δι' οὗ ζητεῖ ἐξ ὀνόματος τοῦ Γένους τῆς ἕνωσιν τῆς Κων/πό-

λεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

— Καθ' ἃ ἀναφέρουσιν ἀνταποκρίσεις ἐκ Κων/πόλεως, ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἀπηύθυνε τῇ 17 λήγοντος πρὸς τὸν τοποτηρητὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφον:

«Ἐπειδή, δυνάμει τοῦ β' ἄρθρου τῶν Πατριαρχικῶν Κανονισμῶν, ἡ Ὑ. Σεβασμιότης ὀφείλει νὰ συγκαλέσῃ πένε ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ τεσσαρακονθημέρου τὰ πρόσωπα, ἅτινα, συνῳδὰ τῷ νόμῳ, θὰ συγκροτήσωσι τὴν ἐκλογικὴν διὰ τὸν νέον Πατριάρχην συνέλευσιν, καὶ νὰ κοινοποιήσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, καὶ ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις δὲν 'ειδοποιήθη περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὡς ἄνω διατυπώσεων, ἂν καὶ ἡ προθεσμία, ἡ προβλεπομένη ὑπὸ τοῦ νόμου, παρῆλθε, προσκαλεῖται ἡ Ὑμ. Σεβασμιότης, ὅπως, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς αὐτῆς, μᾶς ἐξηγήσῃ ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος τοὺς λόγους τῆς ἀναβολῆς ταύτης».

Καὶ ἀπεφάσισαν μὲν τὰ Δύο Σώματα ν' ἀπαντήσωσιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀορίστως, ἀλλ' ἐν τοῖς Πατριαρχείοις κρατεῖ ἡ σκέψις νὰ μὴ δοθῇ σημασία εἰς τὸ διάβημα τοῦτο τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως, διότι τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας τῶν νικητῶν Συμμάχων δηλώσεις περὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἐθνῶν, δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ ἐθνάρχην ἀντλοῦντα τὴν ὑπόστασιν καὶ τὸ κῦρος αὐτοῦ ἐκ φιρμανίων καὶ βερατίων ἐκδιδομένων ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως.

— Ἡ ἐν Κων/πόλει ὁμογένεια κατέχεται ὑπὸ σφοδροτάτης ἀγανακτήσεως διὰ τῶν ὑπὸ Αὐστρογερμανῶν στρατιωτῶν κατάληψιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης καὶ τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, συνεπείᾳ δῆθεν συμβολαίου ἐνοικιάσεως αὐτῶν συνταχθέντος πολὺ πρὸ τῆς ἀνακωχῆς. Ὁ Τοποτηρητὴς διεμαρτυρήθη πρὸς τὸν Ἄγγλον Ἁρμοστήν.

— Ὁ ἐν Κων/πόλει Ἰταλὸς Ὕπατος Ἁρμοστὴς ἐπισκεφθεὶς τὸν Τοποτηρητὴν ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ νέος Μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Ἀπόστολος δύναται νὰ μεταβῇ ἀμέσως εἰς τὴν ἐπαρχίαν του.

— Κατὰ νεωτέρας ἐκ Κων/πόλεως εἰδήσεις ἀπὸ 30 Δεκ., ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐδήλωσεν εἰς τὸν Τοποτηρητὴν ὅτι ἐν ᾗ περιπτώσει ἐντὸς δεκαημέρου δὲν γείνῃ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως, τοῦ λοιποῦ οὐδ' αὐτὸς θ' ἀναγνωρίζηται ὡς Τοποτηρητής.

— ***Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας.*** — Καθ' ἃ ἐκ τοῦ «Πανταίνου» τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας πληροφορούμεθα, τῇ 4 Δεκεμβρ. διὰ κανονικῶν ψήφων ἐξελέγη καὶ τῇ 6 τοῦ αὐτοῦ προὐχειρίσθη εἰς Μητροπολίτην τῆς νεοσυστάτου ἐπαρχίας Νουβίας ὁ τέως Γραμματεὺς τῶν ἐν Καΐρῳ Πατριαρχείων Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Νικόλαος Εὐαγγελίδης, κληρικὸς ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἀριστοῦχος Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, δράσας ἄλλοτ' ὥς τε καθηγητὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἐν τῇ Ζωσιμαίᾳ σχολῇ τῶν Ἰωαννίνων, πατρίδος αὐτοῦ, καὶ ὡς δόκιμος κήρυξ τοῦ θείου λόγου, καὶ μετέπειτα δ' ὡς ἐθελοντὴς ἱεροκήρυξ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους, πιστῶς δὲ καὶ σωφρόνως διακονήσας ἐν τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ «Ἐκκλησ. Κήρυξ» εὔχεται τῷ ἐπαξίως τιμηθέντι κληρικῷ πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἐνίσχυσιν εἰς καταρτισμὸν χριστοπρεπῆ τοῦ ἐν Σουδὰν εὐσεβοῦς ποιμνίου.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων. — *Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου Μελέτιος (†).* Ἐξ Αἰγύπτου ἀγγέλλεται ὅτι ἐτελεύτησεν

ἐν Δαμασκῷ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου Μελέτιος Κρονίδης. Ἐκ Κύπρου καταγόμενος ὁ μακαρίτης Ἱεράρχης λίαν ἐνωρὶς εἶχε προσέλθει εἰς τὰς τάξεις τῆς ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, ἐκπαιδευθεὶς ἐπὶ μικρὸν καὶ ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ. Εὐδοκιμήσας ἐν διαφόροις διακονίαις τῆς Ἀδελφότητος, ἀπεστάλη εἰς Μόσχαν ὡς βοηθὸς κατ' ἀρχὰς τοῦ ἐκεῖ ἑδρεύοντος ἀντιπροσώπου τοῦ Ἁγίου Τάφου ἐν Ρωσίᾳ, εἶτα δὲ καὶ ἀντιπρόσωπος διορισθεὶς καὶ διανύσας τὸ ἐκεῖ στάδιον τῆς δράσεώς του μετὰ πολλῆς τῆς δραστηριότητος ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν συμφερόντων τοῦ Ἁγίου Τάφου. Ἐπανακάμψας εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Κυριακουπόλεως καὶ προήχθη ὕστερον εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἰορδάνου. Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου ἐχρημάτισε καὶ Ἐπίτροπος τοῦ Πατριάρχου καὶ Πρόεδρος διαφόρων Ἐπιτροπῶν ἐν τῇ Ἀδελφότητι. Γλυκὺς τοὺς τρόπους καὶ μειλίχιος ὁ Μελέτιος ἦτο τοῖς πᾶσι προσφιλὴς ἐν Ἱερουσαλήμ, καίτοι δ' ἐστερεῖτο συστηματικῆς ἐκπαιδεύσεως, διὰ τῆς φιλομαθείας καὶ τῆς ἀδιαλείπτου μελέτης κατώρθωσε νὰ μορφώσῃ ἑαυτόν. Ἐπὶ πλέον ἐνθέρμως ὑποστηρίζων τὴν παιδείαν, οὐ μόνον πᾶσαν πνευματικὴν ἐν Ἱεροσολύμοις κίνησιν δι' εἰλικρινοῦς περιέβαλλεν ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ ἱκανοὺς ἀνέδειξε θεολόγους καὶ λογίους ἄνδρας καὶ κληρικούς. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Σταυροῦ εἶχε τὸν μακαρίτην Ἱεράρχην προστάτην καὶ συνήγορον. Καὶ τότε μὲν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου, παρὰ τὴν καλήν του θέλησιν, καὶ ἕνεκα τοῦ ἠπίου χαρακτῆρός του καὶ ἕνεκα τῆς ἀσθενικῆς του κράσεως, ἐφαίνετο στερούμενος τοῦ ἀπαιτουμένου σθένους. Ἀλλὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη κατέδειξε μέγα σθένος κατὰ τοῦ κατέχοντος τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἱερουσαλήμ, γενναίως ἀντεπεξελθὼν κατὰ παντὸς κακοῦ βουλεύματος αὐτοῦ καὶ ὑπεραμυνθεὶς τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος. Τούτου ἕνεκα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου μυρίας ὑπέστη ταλαιπωρίας καὶ παυθεὶς τῆς θέσεώς του καὶ ταλαιπωρηθεὶς καὶ πολλάκις κινδυνεύσας νὰ παραδοθῇ τοῖς Τούρκοις. Ὅταν δὲ οὗτοι ἀπήγαγον ἐξ Ἱερουσαλήμ, φεύγοντες πρὸ τῆς καταλήψεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, τὰ λοιπὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέλη, συναπήγαγον εἰς Δαμασκὸν καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰορδάνου. Ἐκεῖ ὁ μακαρίτης διῆλθε τὰς τελευταίας ἡμέρας του ἀσθενῶν καὶ ταλαιπωρούμενος. Ἐνῷ δὲ οἱ λοιποὶ συνεξόριστοι ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἱερουσαλήμ, αὐτός, βαρέως ἀσθενῶν, ἔμεινεν ἐν Δαμασκῷ, ἄχρις οὗ ἐτελεύτησε, τῆς οὐρανίου Ἱερουσαλὴμ πολίτης γενόμενος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ μέχρι τοῦδε προσωρινῶς διευθύναντος τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Κήρυκα» κ. Χαριλάου Ἰ. Παπαϊωάννου ἐπανερχομένου εἰς τὰ οἰκεῖα ἔργα, τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ ἀναλαμβάνει ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀπολογητικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου κ. Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, πρώην διευθυντὴς τῶν περιοδικῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας «Ἐκκλησιαστικοῦ Φάρου» καὶ «Πανταίνου». Τὴν δὲ διαχείρισιν τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος», ἀποχωριζομένην τοῦ λοιποῦ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ, θὰ ἐξακολουθήσῃ διεξάγων, προσωρινῶς πάντοτε, ὁ κ. Χαρίλαος Ἰ. Παπαϊωάννου. Τῷ κ. Χαρ. Παπαϊωάννου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἐξεφράσθησαν θερμαὶ εὐχαριστίαι ἐφ' οἷς δεξιῶς ἐπόνησεν ἐν τῇ διευθύνσει τοῦ «Ἐκκλησ. Κήρυκος».

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἀθηνῶν δρχ. 10, Ἐπαρχιῶν δρχ. 12, Ἐξωτερικοῦ δρχ. 15.
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.

Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.

Ἀπευθυντέον: Ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν Σύνταξιν: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος».— Δι' ἐμβάσματα συνδρομῶν καὶ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου: Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος».